

thi det vil være en Tilbagegang fra det Nuværende, en Forringelse fra det, vi have. Men Et er jo, at det som Realitetsforslag er uantageligt, og et Andet er det, om det dog ikke som et Tilbud fra Modstanderes Side kunde være et Grundlag, hvorpaa en Forhandling kunde komme istand mellem de Faktorer, i hvis Hænder Afgjørelsen ligger. Jeg kan ikke erkende, at vi, fordi vi nu maatte være med til at give det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds og hans Parti Leilighed til at drøfte denne Sag med Landsthinget, fordi vi række Haanden dertil, saaledes som vi paa tidligere Stadier af Sagen have gjort, at vi derfor skulde lyste dette Forslag paa nogen Maade i Kulb og Røn. Det gjøre vi ikke; vi gjøre, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds forleden udtalte, idet han brugte et Udtryk, som jeg finder træffende: Vi „Kloroformere“ det ærede Medlems Forslag, sende det ind som et Kloroformeret Forslag i et Fællesudvalg, og saa overlade vi ham der at puste Liv i det, puste Liv i Forhandlingen med Landsthinget. Jeg siger, at vi paa denne Side af Salen ikke i Realiteten binde os til Nogensomhelst, fordi vi i Mangel af anden Udvei stemme for at sende dette Forslag ind til Prøvelse i Fællesudvalg. Jeg siger i Mangel af anden Udvei, thi det ville vist Alle give mig Ret i, at vi, saa gjerne jeg end havde set det, dog ikke kunne gjøre os Haab om, at det Forslag, som vor Side af Udvalget har indstillet, nemlig at tage Landsthingets Forslag uforandret, skulde have nogenomhelst Chance for at kunne gaa igjennem i dette Thing. Jeg ser ikke, at den Stilling, jeg for mit Bedkommende vil indtage, paa nogen Maade er anderledes end den, som den Side af Salen, hvortil jeg hører, indtog under Sagens tidligere Behandling her i Thinget. Vi stemte mod et lignende Vindringsforslag fra det ærede Partis Side, men efterat det var vedtaget af dette Things Flertal, vare vi dog med at sende Loven ind til Landsthinget for at høre dettes Mening. Jeg mener, vi kunne gjøre det Samme nu; vi staa ligesaa frit, hvad Realiteten angaar, i den fremtidige Forhandling, fordi vi nu, som jeg før sagde, „Kloroformere“ det ærede Medlems Forslag og sende det til Fællesudvalget. Det er blevet anført, at det var farligt paa dette Forslag at gaa til en Forhandling i Fællesudvalg. Jeg maa oprigtig tilstaa, at jeg ikke forstaa, hvori den Fare skulde ligge; Fællesudvalget faar jo ikke Sagen anderledes end som et Tilbud fra en Side her i Salen, som, hvad jeg paafønmmer, under tidligere Forhandlinger har vist at være villig til Forhandling og Dverenskomst. Fællesudvalget faar ikke den endelige Afgjørelse af Sagen i sin Haand, men det har at gjøre Indstilling til begge Thing, og saavel det høie Landsthing som dette Thing ville da have

at bedømme, om det Resultat, der maatte komme ud af Fællesudvalget, er et saadant, som er antageligt eller ikke; begge Thingene hvert for sig staa frie og uanfægtede af, at det er kommet til denne Forhandling i Fællesudvalg. Det er dernest blevet sagt, at det Forslag, som er fremkommet fra den førnævnte Side her i Salen, fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og hans Parti, var saa uklart, at det, som det ærede Medlem vilde give udover det, der er udtrykt i selve Forslaget, laa saa uklart for Alle, at man paa Grundlag deraf ikke kunde gaa til Fællesudvalg. Jeg maa sige, at det bliver det ærede Medlems og hans Partis Sag, om de gaa ind i Fællesudvalg med et Forslag, der ikke egner sig til at føre til videre, frugtbare Forhandlinger; vi paatage os ikke Ansvar for det, idet vi stemme for at lade det ærede Medlem prøve sin Lykke. Jeg kan derfor ikke se, hvorfor ikke Enhver, hvem Fædrelandets Forsvar ligger alvorligt paa Sinde, hvorfor ikke Enhver, der virkelig føler Betydningen af denne Sag og ønsker at se den endelig afsluttet efter mange Lars misfommelige Forhandlinger, skulde være villig til at bringe dette sidste Offer for at føre denne Sag videre. Det forekommer mig imidlertid efter de tidligere Dages Forhandlinger, at disse næsten have arbejdet Anstuelserne skarpere ud fra hinanden, end de oprindeligt stode; og dog tror jeg, at der samtidig dermed gaar en Understrøm mellem et Flertal her i Thinget, og som jeg er overbevist om ogsaa er tilstede udenfor dette Thing, en Understrøm, som siger: det er nu paa Tide, at vi endelig faae en ordentlig og fornuftig Afgjørelse af denne Sag. Men der er et vist dødt Punkt, som Forhandlingen her i Thinget, forekommer det mig, ikke har kunnet komme over i disse Dage. Spørger jeg da om, hvor det døde Punkt er at finde, saa har jeg hørt sige fra En og Anden, at det døde Punkt ligger hos den høie Regjering, hos den høitærede Krigsminister, idet det paastaas, at den høitærede Minister, hvis han, som man hidtil paa andre Omraader har været vant til, ogsaa paa dette Omraade havde grebet ind og ledet Forhandlingerne mellem de forskellige Grupper her i Thinget, det da vilde have lykkedes at føre de modstaaende Anstuelser nærmere til hinanden. Jeg skal ikke udtale min Mening om, hvorvidt denne Antagelse maatte være rigtig; jeg vil overlade den høitærede Minister Ansvar for det, hvis han har et saadant Ansvar, og i hvert Tilfælde mener jeg, at han, som enhver Anden, maa have Ret til at have sin Taktik og bruge den, som han vil. Men der er et andet Sted, hvor jeg tror dette døde Punkt er at finde, og det er den Form, hvori denne Sag er kommen til at foreligge for os. Den Maade, hvorpaa, den Form, hvorunder det Mindretal, som har til Ord